

[Honoré.]

Begrundelse.

Ifølge meddelelser i dagspressen lader stadig færre forældre deres børn døbe.

For hele landet er dåbsprocenten opgjort til 87,4 for årgang 1974 mod 90,1 i 1972.

Fortsætter denne kraftige nedgang, vil det få de alvorligste konsekvenser for folkekirken.

Betragter kirkeministeren det som en uafvendelig udvikling, eller er ministeren af den opfattelse, at folkekirken har visse muligheder for selv at ændre denne udvikling?

Kirkeminister *Jørgen Peder Hansens* svar (25/3 76):

Forældre, der tilhører folkekirken, har som bekendt en kirkelig forpligtelse til at lade deres nyfødte børn døbe og dermed optage i folkekirken. Opfyldelsen af denne forpligtelse kunne tidligere gennemtvinges ved borgerlige sanktioner, men efter religionsfrihedens indførelse er disse tvangsmidler afskaffet i 1857. Efter vor kirkelige orden er der ej heller længere adgang til gennem udøvelse af kirketugt at lægge pres på forældrene for at formå dem til at lade deres børn døbe. Kirkens virkemidler er nu alene forkyndelsen, sjælesorg og belæring.

Når man på grundlag af den seneste statistik med beklagelse må konstatere, at folkekirkemedlemmers børn ikke døbes i samme omfang som hidtil, kan der tænkes flere grunde hertil; det kan tænkes, at folkekirken forkyndelse ikke længere har tag i befolkningen på samme måde som tidligere — måske fordi folk nu om stunder udsættes for påvirkninger fra mange andre sider.

Det kan vel heller ikke ganske udelukkes, at den megen offentlige debat om betingelser for dåb — foranlediget af den af nogle præster indtagne attitude — kan have afskrækket nogle forældre fra at begære deres børn døbt.

Andre grunde er også tænkelige, f. eks. mangel på kendskab til, hvad folkekirken står for. Ud over den belæring, som rummes i forkyndelsen ved gudstjenester og kirkelige handlinger, byder kirken imidlertid på mange undervisningstilbud, såsom søndagskoler, konfirmandundervisning og forskellige former for kirkelig voksenundervisning, herunder bibelkredse og kirkelige møder af mange slags. Hertil kommer så

yderligere folkeskolens kristendomsundervisning.

Der er vist almindelig enighed om, at folkekirkens forkyndelse har gode kår i dagens Danmark. Jeg skal i denne forbindelse blot pege på, at der ikke siden 1200-tallet er bygget så mange kirker her i landet som i dette århundrede.

Også den kirkelige undervisning har efter min mening gode kår. Det gælder ikke blot konfirmandundervisningen, men også de forskellige former for kirkelig voksenundervisning. Denne undervisning kan i vidt omfang opnå støtte i henhold til loven om fritidsundervisning. Hvor betingelserne for støtte i henhold til denne lov ikke er til stede, kan der ydes støtte af menighedsrådenes rådighedsbeløb, hvis maksimum nylig er blevet kraftigt forhøjet.

Den kirkelige voksenundervisning beror på lokalt initiativ, og det må efter min mening også være det rette. Det må derfor være op til folkekirkens præster og menigheder inden for de områder, hvor dåbsprocenten efter statistikken viser tilbagegang, gennem forstærket aktivitet og under udnyttelse af alle foreliggende muligheder at underbygge forståelsen for, at folkekirkens medlemmer må respektere deres kirkelige forpligtelse til at lade deres børn døbe.

Af *Erhard Jakobsen* (CD) til undervisningsministeren (22/3 76).

„Vil ministeren nedsætte et specielt udvalg, der skal følge den undervisningsvirksomhed i Danmarks Radio, som fra 1. april flyttes væk fra radiorådets tilsyn?“

(Spm. nr. 403).

Begrundelse.

Ved adskillige lejligheder har undervisningsafdelingen i Danmarks Radio givet anledning til kritik i anledning af udsendelser og udsendte publikationer. Der er klaget over såvel ensidig holdning som over manglende kvalitet og ringe oplysningsmæssig værdi.

Senest har radiorådets formand, *Jørgen Kleener*, i en artikel i *Sjællands Tidende* den 17. februar 1976 givet en publikation „Musikken i samfundet“ følgende kommentar:

„Hvis det ikke var, fordi værket var udsendt af en halvoffentlig monopolinstituti-